

טיב הקהילה

בהעלותך
י"ח סיון תשפ"ה

המסגרת לפי אופק דרושלים

זמני הדלקת הנרות ומצ"ש

הדרה"ג	7:10
מוצ"ש"ק	8:29
ר"ת	9:03

סוף זמן קריאת שמע וחפילה

סו"ק"ש א'	8:10
סו"ק"ש ב'	9:03

סו"ת א' 9:40
סו"ת ב' 10:15

המסגרת לפי ששון קיץ

גיליון מס':

786

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד'

בנשיאות מנורנו ורבנו הר"ה צ'

רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

טיב הפרשה

חז"ל (סוכה נב): שעצם לימוד התורה נותנת הכח להתגבר על היצר, וכלשונם: 'אם פגע בך מנוול זה משכחו לבית המדרש, אם אבן הוא נימוח אם ברזל הוא מתפוצץ'. אבל עיקר מעלת התורה היא כשמעצמים לה גמילות חסדים. ולכן מלבד מה שזוכים בשכרה ש'אויביו נופלים תחתיו כלומר, שהיצר שהוא עיקר אויבו של אדם נופל תחתיו, הוא זוכה גם כן לתכלית לימוד התורה היא ה'בינה', והיינו שזוכה להתעלות ולהתחכם על ידו, שהרי ששוננו (ויקרא רבה פרשה ב פיסקא א): 'אלף נכנסים להוראה ואחד יוצא', הרי שלא כל הלומדים זוכים להתגדל לתלמידי חכמים, וצריכים זכויות לזה, וכאן גילו לנו חז"ל שהזכיה לזה היא כשהתורה משולבת בגמילות חסדים.

מסופר על הגאון רבי חיים פלאי זצ"ל, שהיה רב בעיר גדולה לאלקים, הלוא היא העיר איזמיד שבטורקיה, וכתוצאה מכך היה טרוד מאוד בכל עניני דמחא כי מלפנים היה רב העיר דואג לכל הנזקקים שבעיר, הוא היה זה שהושיט ידו לתומכיו ולסעדם ומלבד אלו הדורשים דבר ה' זו הלכה צבאו על פתחו כל הלבבות השבורות שבאו להשיח צערם לפניו, ולאחר שהקדיש הרבה מזמנו כדי לשמוע שעותם, הוכרח גם לכתת רגליו ולהקיש על פתחי הנדיבים בעם להתריעם לטובת אלו הנזקקים, כל זה לקח מעמו המון שעות. ובכל זאת הפליא את כל רואיו כאשר זכה להוציא לאור מאה ועשר חיבורים. כשנשאל על כך, האריך הספיק להוציא כל כך הרבה חיבורים נענה ואמר: האומנות להספיק אינו בכך שמגדלים את האלמנה הבאה לתנות צרתה, האומנות היא שמרגילים את הילד להתחיל בכתיבה תיכף ומיד כשהאלמנה קמה מהכסא ועוד לא הספיקה לצאת מן הבית. על כל פנים רואים מעצם העובדא, שדוקא זה ששילב תורה עם גמילות חסדים ראה הצלחה בתורתו.

אמנם בוודאי שהצלחה זו צריכה גם כן תשוקה עזה לתורה וניצול כל רגע פנויה לתורה, אבל כשדואג שמדקקים לסיועו בעסק של גמילות חסדים, מוטל עליו לעסוק גם במצוה זו, וכבר אמרו חז"ל (יבמות קט'): 'כל האומר אין לי אלא תורה, אפילו תורה אין לי'.

גם מלפני שנות דור זכינו לראות המחשה לדבר, כי מי לנו גדול כמרן הראב"ד דיעה"ק ירושלים הגאון רבי ישראל יעקב פישר זצ"ל, שהגדרה 'לא פסק פומיה מגידא' תואמת לדמותו, ואינה כלל בגדר גזמא. ואותו גדול על אף יגיעו העצומה בתורה עשה גם כן עיקר גדול ממצוות גמילות חסדים, ואכן פסקיו והוראותיו נתקבלו בכל תפוצות ישראל.

הראב"ד בעצמו היעזר בהצלחתו בתורה תלוייה בענין ההתענינות בזולתו, היה זה כשנשאל מדוע נתעלה הוא יותר מחבריו, והשיב האמת שהיו לי עוד חברים שלמדו שמונה עשרה שעות ביממה כמוני. אבל הם למדו ח"י שעות ולא עודדו לנשותיהם בעבודות הבית ואני גם למדתי ח"י שעות וגם סייעתי לנוות ביתי, וכנראה שזה הדבר שביא סייעתא דשמיא עצומה...

שוב תורה עם גמילות חסדים

ויען יהושע בן נון משרת משה מבחריו ויאמר אדני משה קלאם: (יא כח) ופירש"י: הטל עליהם צרכי צבור והם כלים מאליהם:

הנה רבות אנו הרי הולכים בעקבותיו של הוזהר הקדוש שלימד אותנו שכוהנים בסיפורי התורה צריכים להתבונן בפרטיהם כדי להבין מה רצתה התורה להשמיענו בהם, שכן אי אפשר שהתורה – שענינה היא להורות לאדם את אשר יעשה – תספר לנו דברים לשם סיפור בעלמא. (ראה דברי הוזהר על כך בחלק ג דף קנב).

ובכן בבואנו אל הסיפור הזה, בראותנו עצת יהושע להטיל על אלדד ומידד צרכי ציבור, צריכים אנו לראות מכך שתי נקודות האחת היא גופא שסיפורי התורה לא באו לשם סיפור בעלמא, שכן זוהי סיפור שאין בה השגה לקרוע חומה, שכן מה עוול עשו שני צדיקים אלו, שבסיבתה יצטרכו להיענש, הרי הקב"ה יזכה להם בזכות מעשיהם הטובים וענותנותם, ובהכרח שכל הסיפור הוא דבר נשגב מבינתנו, ורזי תורה טמונים בה, ולא נכתב חלילה לשם סיפור בעלמא...

אולם בד בבד עם הבנתנו שאין לנו השגה בעומק הדברים מוטל עלינו להבין שרצתה התורה שנגלמוד את הדברים גם כפי הבנתנו הדלה, מתוך כוונה לדלות מן הדברים הליכות חיים כי הלימודים לאנשים כערכנו תלוייה בודאי בהבנה השייכת לנו. אם כן גם אם אין אנו משיגים למה הבין יהושע שיש לכלות נבואתם של אלדד ומידד, מוטל עלינו ללמוד מכאן שצרכי ציבור מורידים את האדם ממעלתו. אמנם חז"ל הקדושים אמרו לנו את ההיפך, הם מנו בתוך המ"ח דברים שהתורה נקנית בהם גם הנושא בעול עם חבירו (אבות ג, ו), ואכן כל גדולי ישראל לדורותיהם הרבו להתעסק בצרכי ציבור, ודאגו לצרכיהם הרוחניים והגשמיים של אחיהם מבני ישראל, אמנם זאת היא רק אם עושים לכך סייג וגדר, כי בלאו הכי בהכרח יעברו כל ענותנו של האדם רק לענין זה, ולא יזכה כלל לתורה.

אמנם מאידך צריכים אנו לדעת גם כן שעיקר מעלת התורה היא רק כשבד בבד עוסקים גם כן בגמילות חסדים, ואלו העוסקים רק בתורה, אינם זוכים לראות ברכה בעמלם והדברים מדויקים גם כן במאמר חכמינו ז"ל (בבא קמא ז.) והא לך לשונם: 'א"ר יוחנן משום רשב"י, מאי דכתיב: 'אשריכם זורעי על כל מים משלחי רגל השור והחמור', כל העוסק בתורה ובגמילות חסדים – זוכה לנחלת שני שבטים וכו' – אויביו נופלים לפניו כיוסף, דכתיב: 'בהם עמים ינגח ויחדו אפסי ארץ'. וזוכה לבינה – כי ששכר, דכתיב: 'זמבני יששכר יודעי בינה לעתים לדעת מה יעשה ישראל'.

זה המאמר, מלבד מה שמעיד על הטוב הצפוי לעוסקי התורה ולגומלי חסדים, הוא גם מגלה לנו ששכר עירך ערכה של עסק התורה היא כשהעוסק בה עוסק גם כן בגמילות חסדים ואמת הדבר שגם עסק התורה לעצמה היא מעלה גדולה, וכבר אמרו

טיב המערכת

• ועינו כעין הבהולה •

המשנה אומרת: 'חוי מתלמידיו של אהרן, אוהב שלום ורודף שלום אוהב את הבריות ומקרבן לתורה. שואלים חז"ל: 'זמני מדתו של אהרן שכן אמרו עליו? אמרו רבותנו, הרי שהיו שני בני אדם שעשו מריבה זה עם זה, היה הולך אהרן וישוב לו אצל אחד מהם, ואומר לו, ראינו את חבירך פלוג, מטרף את לבו ובוכה בדמעות שליש ואומר, אוי לי שכן אמרתי לחברי, היאך אשא את עיני למולו ואראוהו, בושתי וגם נכלמתי שאני הוא שחטאתי לו, וישוב אהרן ומדבר על לבו, עד שמסיר קנאה וכעס מלבו, ולאחר מכן היה אהרן הולך וישוב אצל השני, ומדבר על לבו כאמור, עד שמסיר קנאה מלבו, לימים היו נפגשים זה בזה והיו מששקים זה לזה ועושים שלום ביניהם'.

פרשתנו מספרת על מה שהתקיימה במדבר נגד משה רבנו, על מה ההפגנה? על הסון לא רוצים לאכול רק סוף, רוצים קישואים אבטיחים בצלים וכו', 'זעזעה נפשנו יבשה'. בלתי אל הסן עינינו, 'זמני כורע גד הוא ועינו כעין הבהולה, מסביר רש"י: 'מי שאמר זו לא אמר זו, ישראל אומרים 'בלתי אל הסן עינינו, והקב"ה הכתיב בתורה 'זמני כורע גד וגו', כלומר, ראו באי עולם על מה מתלוננים בנך, והסן כך וכך הוא חשוב'.

מהתבוננות בדברי רש"י נגלה דבר נפלא: למרות כל הכפיות טובה של ישראל, עדיין הקב"ה קורא אותם 'בנך', זה מלמד אותנו על גדל אהבתו אלינו, ובענין זה כל אחד מאיתנו יכול להיות מתלמידיו של אהרן הכהן, כי יכול יהודי לחשוב שאחרי כל מה שחטאתי ועוונתי, חז"ל הקב"ה שונא אותי ויותר אינו רוצה בתפילתי ובתורתך, אבל כבר נפסק להלכה כשיטת רבי מאיר שאמר: 'בנים אתם לך אלוהים – בין כך ובין כך אתם קרובים בנים, כלומר אפילו בזמן שאין עושים רצונו של מקום ואם נזכיר דבר זה לעצמנו וגם לאחרים, אנו נוהגים כאהרן הכהן, ומעוררים את אהבת הש"ת בלבבותינו ואנו מקרבים את ישראל ובכללם את עצמנו לאבינו שבשמים'.

(ע"פ טיב התורה-העליון)

ניתן לשמוע את שיחותיו של מנורנו ורבנו שליט"א • במספר מיוחד וישיב

באידיש: 073-2951321 • בלשון הקודש: 073-2951320

עדכוני שיחות: 0534-100024

י"ד הוועדה הרוחנית: ר' יעקב רבינוביץ | עורך: ש. גולדשטיין

טיב
ההודעות

על פי ה' יסעו ועל פי ה' יחנו – בכל המצבים צריכים לומר שהכל הוא על פי ה'

שאינו תולה שום דבר בהצלחתו וכשרונותיו וכדומה רק אפילו כשהולך לו טוב מאד, והוא עולה מעלות רמות בעשירותו ופרנסתו, הוא אומר תמיד שהכל הוא על פי ה', הוא מרוויח בזה טובה גדולה מאד גם בגשמיים שיוכל להישאר תמיד בעשירותו ופרנסתו המרובה כיון שהוא זוכר תמיד שיש ה' בקרבנו, ושהש"ת הוא הנותן לו כח לעשות חיל, ואין צריכים להזכיר לו שיש ה' בקרבנו על ידי עמלק ושאר מרעין בישין חלילה.

הטובה הגדולה שיבוא לו במצבים הקשים חלילה כשיאמר שהכל הוא על פי ה'

ועל דרך זה הוא גם בצד השני של המטבע, כשהאדם נמצא חלילה במצבים קשים ורעים, אך הוא מתחזק ומאמין שהכל הוא רק על פי ה', גם זה מביא לו תועלת גדולה גם בגשמיים, שיוכל להחזיק מעמד אפילו במצבים הקשים ביותר, ולא יפול ברוחו ולא יתייאש חלילה, מפני שיש לו האמונה השלימה והתמימה שהכל הוא על פי ה', והכל לטובה ולברכה.

וכדי להמחיש הדבר יותר, אביא בזה מה ששמעתי מאחד מעובדי בית הרפואה, [אשר בעוה"ד עדיין לא זכה להתקרב אל בוראו ולשמוע תורה ומצוות, אך כבר כתב הרמב"ם (בהקדמתו לשמונה פרקים) 'קבל את האמת ממי שאמרו'. וכך אמר לי בלשונו: אתם החרדים לדבר ה' יש לכם חיים קלים כי כל חולי ומכאוב שח"ו מוצא אתכם אתם מקבלים באמונה, ומתחזקים שהכל לטובה. לעומת זאת אלו הרחוקים מתורה ומצוות, חייבים אינם חיים כי דאגת העולם מכביד עליהם, ואם ח"ו בא עליהם איזה מקרה של חולי רחמנא ליצלן, אינם מוצאים מנוח לנפשם וממש מואסים בחייהם.

וסיפר לי על אחד מגדולי הרופאים שהיה מומחה גדול בתחום רפואת הנפש, ותפקידו היה להרגיע ולדבר על לבם של החולים, ולהפיס את דעתם לבל יתיאשו ממצבם. אך כאשר רק נודע לו שהוא בעצמו חלה במחלה קשה, מאס מיד בחייו והתאבד לדעת מרוב צער. ולא הועיל לו לעצמו כל דיבוריו והגיגיו שהיה אומר תמידים כסדרם לעשרות חולים להרגיע אותם שלא יתיאשו מחייהם, רק תיכף ומיד הגיע ליאוש עצום ואיבד את חייו לדעת.

ולמדתי מדבריו עד כמה טוב חלקנו ונעימי גורלינו ויפה ירושתנו, ועד כמה אנחנו חייבים להודות להש"ת על ששם חלקנו בין בני ישראל המאמינים בני מאמינים שאף אם ח"ו פוגעת בהם מדת הדין רח"ל, אין נופל בדעתם כלל ועיקר, למאוס חלילה בחייהם משום כך, כי הם מאמינים באמונה שלימה שהכל הוא מאת הש"ת והכל לטובה, ומשליכים על ה' כל סבלם ומשאם הקשה, כמאמר הכתוב (ותהלים נה כג) 'השליך על ה' יחבך והוא יכלכלך, ופירש רש"י, השליך על ה' – משאך, והוא יכלכלך – יסבול משאך.

מתנה טובה שישמה 'אמונה'

ונמצינו למדים מזה יסוד נפלא בפנימיות האמונה, שהאמונה אינה רק בגד 'עבודה', שמחוייב האדם להאמין בה' מפני שכך ציווה הש"ת, רק הבורא כל עולמים ברוב רחמיו וחסדיו נתן לנו 'מתנה טובה ואמונה שמה', כי רק בכח האמונה יוכל האדם לעבור בשלום ובשלוה ימי חייו עלי אדמות, ולהשלים שנותיו בטוב ובנעימים, כי סמוך לבו בטוח בהש"ת, המשיגה על עמו ישראל, וכביכול נושא אותם בחיקו כאשר ישא האומן את היונק.

יעזור הש"ת שנוזה לפקוח עינינו ולראות יד ה' בכל דבר מארחות חיינו, ולהרגיש שאנו מסורים לגמרי ביד הש"ת בכל פינה שאנו פונים בימי חיינו, ובכל צעד ושעל שאנו הולכים וחונים, אמן.

בפרשתו כתיב (ט, כג) על פי ה' יחנו ועל פי ה' יסעו את משמרת ה' שמורו על פי ה' ביד משה. ואפשר לבאר על פי מה שכתב הרבני בחי, שעל פי ה' יסעו, זה מדת הדין, כי הנסיעה למלחמה היתה. ואילו 'על פי ה' יחנו', הוא מידת הרחמים, כי כל חניה היא מנוחה.

ואפשר לומר שהפסוק מלמדנו בזה, שצריכים לומר על כל דבר שהוא על פי ה', בין כשמגיע לו טובה וברכה גדולה ממידת הרחמים והחסד, לא יתגאה חלילה לומר שהוא בכוחו ועוצם ידו. רק יאמר בפה מלא שכל זה הגיע לו רק על פי ה', ויודה לה' על גדל חסדיו שגמל אותו.

ובין כשהחליה מגיע לו יסורים וצער מצד הדין, יקבל אותם באהבה ובשמחה, ויאמין באמונה שלימה שכל היסורים באו לו רק על פי ה', ומאתו יתברך לא תצא הרעות, רק בודאי הכל לטובה, וכל מה דעביד רחמנא לטוב עביד.

כשאומרים בכל המצבים 'על פי ה', גם שומרים את המצוות בכל המצבים'

ומסיים הפסוק, את משמרת ה' שמרו, ונרמז בזה שהנהגה זו נותן כח לאדם לשמור תמיד את כל מצוות ה', בין כשההצלחה מאירה לו פנים, לא יתקיים בו חלילה הפסוקים (דברים ת יב-יד) פן תאכל ושבעת ובתים טבים טבים תבנה וישבת, ובקרך וצאנך ירבין וכסף וזהב ירבה לך וכל אשר לך ירבה, ורם לבבך ושכחת את ה' אלקיך. כיון שיוכרז לומר תמיד על הצלחה שהוא רק על פי ה', וממילא לא ירום לבבו לחשוב שהוא בא חלילה בכוחו ועוצם ידו, רק ישרא בהכנעה וענוה לפני הש"ת, וימשיך לקיים כל מצוותיו וחוקותיו בהדרדר רב – את משמרת ה' שמרו.

ובין כשהחליה יבואו עליו צרות ויסורים, לא יפול ברוחו מגדל התלאות והצרות, להתרעם חלילה על דרכי הש"ת, רק יאמר על כל דבר שהוא על פי ה', והכל לטובה ולברכה. וממילא לא יזלזל חלילה בשום מצוה והנהגה טובה אפילו בשעת תוקף צרותיו, רק ימשיך לדקדק בקלה כבחמורה – את משמרת ה' שמרו.

הטובה הגדולה שיבוא לו גם בגשמיים כשיאמר שהכל הוא על פי ה'

ובאמת אמונה זו שהכל הוא על פי ה', בין הטובות והחסדים, ובין חלילה להיפך הצרות והיסורים, לא יגרום לו רק טובה ברוחניות, שייקיים כל מצוות הש"ת בכל המצבים, רק דבר זה יגרום לו גם טובה עצומה בגשמיים.

דהנה הדבר מצוי אצל הרבה אנשים שרק בשעת צרתם ויגונם הם נזכרים שהכל הוא מן השמים, משא"כ בשעת הצלחתם. ובאמת זה גופא גורם להם שיבואו חלילה לעת צרה, כדי שיוכרו שהכל נעשה רק מן השמים ולא בכוחם ועוצם ידם.

וכמו שפירש רש"י בפרשת בשלח (שמות יג, ח) 'איבא עמלק' – סמך פרשה זו למקרא זה לומר תמיד אני ביניכם ומזומן לכל צרכיכם, ואתם אומרים (שם ז) ה' ה' בקרבנו אם אין, חייכם שהכל בא ונושך אתכם ואתם צועקים אלי, ותדעוין היכן אני.

משל לאדם שהרכיב בנו על כתפו ויצא לדרך, היה אותו הבן רואה חפץ ואומר, אבא טול חפץ זה ותן לי, והוא נותן לו, וכן שניה וכן שלישית. פגעו באדם אחד, אמר לו אותו הבן, ראת את אבא. אמר לו אביו, אינך יודע היכן אני, השליכו מעלי, ובא הכלב ונשכו.

ומבואר בדברי רש"י, שתכלית היסורים הוא כדי להזכיר את האדם שיש ה' בקרבנו תמיד. אמנם מי

מצוות ומעשים טובים, שהם התרופה האמיתית לנפש, שעל ידם יזכה לחיי העולם הבא (ספספ לזעז ויקרא עמוד רינו). יא. עוד טעם כדי למשוך את לבו של אדם לחשובה בימים אלו ולתרוו מוטומת העבירות, כפי שניטרו ישראל בצאתם ממצרים בתקופה זו (ספספ עד עזרת) מוטומת עבודה זרה וילקט מעם לזעז (סם).

יב. הטעם שנוהגים להתחיל בשבת בראשית לומר מזמור 'ברכי נפשי' מפני שכל אותו המזמור מדבר מענין מעשה בראשית, וקורין אותו משם ואילך בכל השבתות במנחה כדי לזכור ענין מעשה בראשית כשקורב לצאת השבת שהוא זכר למעשה בראשית, ומה שקורין ט"ו שיר המעלות הוא על פי מה שאמרו חז"ל שכשכרה דוד השיתין וקפא תהומא ובעי למשטפי עלמא לחזור אותו לתורו ובורו, ועל ידי ט"ו שיר המעלות חזר התהום לאחוריו ונעשה קיום למעשה בראשית, לכן אומרים אותו גם כן עם מזמור 'ברכי נפשי' (לבוש ס' סטסס טז י).

יג. לפני אמירת כל פרק מפרקי אבות אומרים את המשנה 'כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא וכו', והטעם כדי להפיס את דעתם של עמי הארץ (כל-בו סוס"י ג' משה סימן הפה).

יד. ועוד טעם כי אם ירצה האדם להנהיג את חברו בדרך אחרת, אם לא יודיעוהו תחילה תכלית הדרך ההיא, לא ילך בה בשמחה ובטוב לבב, אלא בדאגה ובעצבון, בהיותו בלתי מצויד תכלית פעולתו. וצריך עוד לידע בתחילת הפעולה השלימה קלות השגתה, כי כפי קלות השגת התכלית תגדל שמחת הפועל אותה, וכפי גדל השמחה תהיה הזריזות והתנועה אליה.

על כן ראו מתקני קריאת המסכת הזאת להקדים התכלית וקלות השגתה בעשיית הפעולות השלמות וקיום המוסרים המסודרים בכל פרק ופרק מהפרקים הנזכרים והיא השגת החיים הנצחיים והם חיי עולם הבא. ואמר, שכל איש אשר בשם ישראל יכונה לא תימנע ממנו השגת העולם הבא (מטה משה סימן הפה).

טו. אחר אמירת כל פרק מפרקי אבות אומרים משנת רבי חנניא בן עקשיא (סידור הגרש"י).

טז. י"א הטעם כדי שהקדיש שאומרים אחריו יאמר על אגדה ולא על משנה, לפי שאין אומרים קדיש על משנה אלא על אגדה, דאמר מר (פסוק מנ א) ואלא עלמא אמאי קא מקיים? אקדושה דסידרא ואיהא שמייה רבה דאגדתא (ספספ לחיד"א).

טז. ויש אומרים שהטעם הוא לפי שבימי הקיץ הוא זמן תענוגות בני אדם, לזאת תיקנו דברי מוסר ויראת ה' להשיב לב האדם לעבודת הבורא יתברך (אורחות חיים (ספנקא) אות ה). על מדרש שמואל על אבות בהקדמות.

יז. וי"א הטעם באותם הימים שבין פסח לשבועות מתחיל האדם לאכול ולשתות ולעסוק ברפואות כדי שיהיה בריא כל השנה ורומזים לו, כשם שאדם חש לתקן את גופו ובריאותו, כך יחוש לתקן את נפשו על ידי

א. במנחה של שבת מתחילין לומר פרקים ממסכת אבות וכל מקום לפי מנהגו (ורמ"א סי' רצ"ב ס"ב).

ב. ונראה הטעם משום שבמסכת הזאת יש חמשה פרקים ועם התוספתא שהוא שנו חכמים שהוא דומה להם הם ששה שכולם מדברים בדברי תוכחה ומוסר לקבל עלינו עול תורה ומצוות, וגם הפרק הראשון הוא מדבר בשלשלת קבלת התורה מדור לדור ממשו רבינו ע"ה עד סוף כל התנאים, לכן אומרים אותם באלו הששה שבתות שהם מזמן גאולת מצרים עד יום מתן תורה (לבוש סימן תצ"ג ס"ג).

ג. ויש מקומות שאין אומרים אותם אלא פעם אחת עד שבועות, ויש מקומות שחוזרים ומתחילין לאומרם אחר שבועות ואומרים אותם כל ימי הקיץ, שכיון שהפסקו לומר ברכי נפשי אין חוזרין לומר אותו עד זמנו שהוא שבת בראשית (לבוש סימן תצ"ג ס"ג).

ד. הנהיגו הראשונים לשנות במסכת אבות מפני שלומדין ממנה יראת שמים ודרך ארץ (ספספ ויטרי ס' קטג).

ה. יש אומרים הטעם ללמוד מסכת אבות אחר פסח לפי שהוא קודם מתן תורה, ורוב עניני המסכתא הם הוריו על עסק התורה ומעשה המצוות (אבודרהם סדר ימי העומר ושבועות).

ו. עוד טעם בעצרת ניתנה התורה והלומד תורה צריך קודם לדעת את דרך לימודה ואין יתנהג בה אחר לימודה, לכן תיקנו ללמוד מסכת אבות קודם עצרת כדי שיהיה כל אחד משרא למוק לקבל את התורה בלב שלם ולהתנהג בה כדת וכשורה (בני ישישכר, מסמרי חודש אייר, מאמר א' אות ה).

ז. ועוד טעם לפי שעמי הארץ נאספים לקרוא בתורה במנחה, ומשמיעים להם מידות תרומיות השנויות במסכת זו, והמקיים מילי דאבות נקרא חסיד (ספספ סימן תכד).

ח. ויש אומרים שהוא מפני כבודו של משה רבינו ע"ה לקיים נשיא שמת כל המדרשות בטלין, ולכן נהגו לומר פרקי אבות 'משה קיבל תורה מסיני', לומר הרי אנו מספרין בכבודו ושבחו ובכך תהיה לו מנוחה טובה (מקורו קדום בסדור רב ערסם נאון בשם רב שר שלום נאון דמחא סחסיא וכל' בשמו בספר הישר לרבינו-תם-ס' מה את ו. וכה בשבילי הלקט ס' קכו).

ט. ויש אומרים שהטעם הוא לפי שבימי הקיץ הוא זמן תענוגות בני אדם, לזאת תיקנו דברי מוסר ויראת ה' להשיב לב האדם לעבודת הבורא יתברך (אורחות חיים (ספנקא) אות ה). על מדרש שמואל על אבות בהקדמות.

י. וי"א הטעם באותם הימים שבין פסח לשבועות מתחיל האדם לאכול ולשתות ולעסוק ברפואות כדי שיהיה בריא כל השנה ורומזים לו, כשם שאדם חש לתקן את גופו ובריאותו, כך יחוש לתקן את נפשו על ידי

סיפורי השגחה פרטית
שנשלחו למערכת ע"י הקוראים

דואר אוויר

הבן שלי, ילד בכיתה מכינה ביקש ממני כמה פעמים לדאוג לו למשאבה לניפוח גלגלי האופניים מאחר וחסר להם אוויר. באותו בוקר כבר לא היה לי נעים. הבטחתי לו שאבוא לאסוף אותו מהמכינה ונלך יחד לבית של גיסי לשאול ממנו את המשאבה לניפוח הגלגל, למרות שהזמן שלי לחוץ. אכן באתי לאסוף את בני ובדיק פגשתי את גיסי שהגיע לאסוף את בנו. שאלתי אותו אם נוכל להתלוות אליו הביתה כדי להלוות את המשאבה? בתגובה מפתיעה לחלוטין, הושיט לי שקית ובתוכה משאבה לניפוח הגלגל. הייתי בהלם מוחלט. הוא אמר: "בדיק עכשיו מישור החזיר לי משאבה שהשאל ממני לפני חודשים וחצי!!!"

בצלל סלמנדה

כל תפילה יהלום

אחרי שבועיים אשפוז הגעתי הביתה לשבת ורציתי מאוד ללכת לבית הכנסת כדי להתפלל שחרית ולהודות לה'. בבוקר לקחתי שני טבעות מקופסת התכשיטים בידי האחת ושרשרת משובצת בידי השנייה וכן סגרתי את השרשרת והמשכתי להתארגן ליציאה. פתאום שמתי לב שטבעת היהלום נעלמה לי. התחלתי לחפש ולא מצאתי. בקשתי מביתי לעזור לי בחיפושים אבל לא מצאנו. אמרתי לבתי: "אני לא רוצה בגלל הטבעת לפספס שחרית אז אצא ואחר כך אמשיך בחיפושים". יצאתי לבית הכנסת אבל ליבי ומחשבותי היו בטבעת יהלום שבעלי המנוח קנה לי בדמים מרובים וזו הטבעת החביבה עלי ביותר. שיתפתי את צערי עם קוני ואמרתי לו: "ריבוננו של עולם אתה יודע עד כמה הטבעת יקרה לליבי ואני לא רוצה בגלל התפילה בבית הכנסת לפספס את הטבעת!!! בבקשה תדאג לי למצוא את הטבעת!!!". בקושי סיימתי לבקש ואני מרגישה משהו מתגלגל לי בתוך הגב, שלחתי יד ולתוך ידי החליקה לה טבעת יהלום נוצצת ומבריקה במיוחד. התרגשתי במיוחד מכך שהאדם מתפלל והקב"ה עונה במקום!!! לא תמיד רואים את זה אבל כאן זה קרה. מסתבר שכאשר ענדתי את השרשרת לא הרגשתי שהטבעת נשמטה מידי לתוך הבגד ובקלות יכלה הטבעת להחליק ולהיעלם מבלי שאחוש בדבר וה' גמל איתי חסד וענה לתפילתי והשיב לי את האבדה היקרה לי עד מאוד שאי אפשר להמירה באחרת!!!

בצלל סלמנדה

הפענוח לדכות את הרבים בסיפור של השגחה פרטית מוזמן לשלוח אל 'ר' שפחה סמואלס בפוסט: 15326517922 או ל: o.y.wines@gmail.com

שבחו של אהרן שלא שינה

"ויעש כן אהרן, אל מול פני המנוחה העלה נדחת, כאשר צוה ה' את משה" (תנ"ך, ופירש רש"י: [על פי הספרי על אהרן: "ויעש כן אהרן - להגיד שבחו של אהרן, שלא שינה", ע"כ.

התמיהה מפורסמת, כאשר משתבח הכתוב בשבחו של אהרן, ויעש כן אהרן - להגיד שבחו של אהרן שלא שינה. מה רבותא יש כאן שלא שינה את מצות השם יתברך, ובפרט כאשר בא דיבור השם במיוחד בשבילו כד"א (פסוק ב) 'דבר אל אהרן ואמרת אליו, הרי בודאי שלא ישנה הציווי המיוחד אליו, ויעשה הכל כמו שנצטווה בלא שום שינוי.

אולם אחר שפתח הכתוב את פרשתו בלשון (פסוק ב) 'העלה את הנרות אל מול פני המנוחה יאירו וגו', וכבר תמרו המפרשים שלכאורה הרי עדיין לא נצטווה על גוף עצם חובת הדלקת המנוחה ומתחילה

יש לצוות על עצם מצות העלאת הנרות במנוחה, ורק אחר כך יוכל לומר שבהעלותך אותם נרות שאתה מצווה בהדלקתם יאירו אלו הנרות אל מול פני המנוחה. ועל שכיצא בזה הקשה המקשן בש"ס ריש ברכות (ב). 'תנא אהיכא קאי דקתני מאימתי ע"ש, ואף כאן תקשי קרא אהיכא קאי דקתני 'בהעלותך'.

כעין קושיא זו מקשים המפרשים בפרשא הקודמת (פרשת נשא) בפסוקי ברכת כהנים (ו, כג): 'כֹּה תְבָרְכוּ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲמֹר לָהֶם וְגו', שאף כאן תיקשי הלא עדיין לא נצטוו הכהנים בעצם חובתם לברך את ישראל, ומתחילה יש לצוותם לברך את בני ישראל, ורק אחר כך יוכל לומר להם כיצד יקיימו אותה מצוה של ברכת כהנים: 'כֹּה תְבָרְכוּ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל', וקרא אהיכא קאי.

וכענין שמצינו בהך פרשה דידן (ת ו) 'קח את הלויים מתוך בני ישראל וגו', ורק אחר כך פירש (פסוק ז) 'וכֹּה תַעֲשֶׂה לָהֶם לְטָהָרָם', וצריך ביאור.

ברם תירצו, שבעצם כל זאת כבר היה עושה אהרן כהנא קדישא מעצמו, כדחזינו ביום השמיני למילואים כשעלה לכהנונו (ויקרא ט, כב) 'וַיֵּשֶׁא אֶהֱרֹן אֶת יָדָיו אֶל הָעָם וַיְבָרֶכֶם'. כיוצא בדבר מכיון שנבנה המשכן לעבודתו ונצטוו להעמיד בו את המנוחה ונתמנה הוא ככהן גדול, הרי ממילא עשה הכל וגם הדליק את המנוחה.

לפיכך דיבר הכתוב בהאי לישנא דשבחא מאחר שכבר התחלת בטוב ובין כך נוהג אתה לברך את העם כראוי וכנכון לה, לא נותר אלא ללמדך כיצד לקיים אותה מצוה כראוי: 'כֹּה תְבָרְכוּ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל',

כיוצא בדבר אחר שכבר הנך מדליק ומעלה את נרות המנוחה הרי טוב ויפה הדבר, רק שבהעלותך את אותם הנרות תראה להאירם אל מול פני המנוחה.

והנה מטבע האדם כשעושה מעצמו הדבר, ושוב מקבל על כך שבח ותפארת מן המלך המחזק את ידיו, שיפה כיוון אל רצון המלך, הרי מתגדל ליבו בקרבו שהנה המלך מסכים עימו, ואפילו מוסיף להודות לו כיצד להעלות את הנרות.

אשר על כן בא הכתוב להגיד שבחו של אהרן ולהעיד בו 'שלא שינה' מכפי שהיה נוהג מתחילה לפני שנאמרה לו מצוה 'בהעלותך', וכמו שאז היה עושה עבודתו מצד עצמו בהצנע לכת בינו לאלוקיו, בלא שום התנשאות, שכן לא קיבל עדיין על כך שום שבח והסכמה מן המשיך, גם אחר כך אחר ציווי בהעלותך באותה שפלות ובאותה ענוה כמתחילה 'להגיד שבחו של אהרן שלא שינה'.

- > + < -

בעת שהתקבל הגה"ק רבי ברוך תאומים - פרנקל זצוק"ל בעל "ברוך טעם" לכהן פאר ברבנות העיר הגדולה לייפניק, שהיתה עיר ואם בישראל מלאה חכמים וסופרים נערכה לכבודו בבית הכנסת הגדול חגיגת 'קבלת פנים' כנהוג בהשתתפות כל בני העיר, היה זה מעמד מפואר שהותיר אחריו רושם עז בלב אנשי העיר, כראותם מעלת הרב החדש שהיה גאון עצום ידא אלקים מפורסם ופוסטם לו ולתהילה.

מטעם וועד הקהילה העמידו לרב ובני משפחתו בקרבת ישיבתו הגדולה שבמרכז העיר בית גדול ורחב ידיים כראוי וכיאות לרב גדול בישראל, ואף העמידו לשירותו 'משמש' מיוחד, כדי שיעמוד לפניו לשרת בקודש בכל הנצרך לו ולביתו.

באחד הימים הראשונים לכניסתו של הרב אל הבית, ועדיין לא הכיר את כל חדריו והיון מונח כל דבר, ביקש את עזרתו של המשמש החדש שביא לו בבקשה את הלולקע 'ציבא' - הלא היא 'מקטרת העישון', כפי שהיה נהוג בימים ההם לעשן במקטרת מיוחדת שהיו נותנים בה את עלי הטבק המשובחים ומציתים בה את האש, וכך היה ניתן לעשן מתוך הפה הצר שבראש המקטרת, והיה נקרא בדורות קדמונים בשפת היידיש בשם 'לולקע ציבא'.

תיכף רץ המשמש החדש אל תוך הבית חיפש וחיפש עד שמצא את המקטרת הנצרכת והכניסה אחר כבוד אל הקודש פנימה, הניחה בעדינות לפני הרב הצדיק והחל בהכנתו לעישון כנצרך, הוא פתח את חבילת עלי הטבק ומולל את העלים אל תוך פי המקטרת הרחב שבסופה, ולאחר שהצית את האש בגחלת הקטנה אשר מתחת ה'טיטו' - הוא הטבק המובחר, הגישה אל הרב.

עם הגשתו את המקטרת המעלה עשן וריח נעים אל ידי הרב חיך המשמש מעט והעיד לרב החדש, שהשם 'לולקא ציבא' שהשתמש בו כבוד הרב כבר אינו מקובל כל כך בימינו, בעבר בימי הביניים היו הרבנים והיהודים 'של פעם' משתמשים בשם הזה, אבל בעיר הגדולה שלנו 'לייפניק' כבר לא מתאים כל כך השם הזה והצעירים בימינו משתמשים בשם 'מתקדם' יותר... כפי שהוא נקרא בשפת המדינה 'פיפא', או בלשון העם 'לולקע רייכער', וכדאי שהרב החדש יכיר את השפה המחדשת של ימינו!

כשמוע הרב את דברי המשמש הרצינו פניו מאוד, ופנה אליו בדברי חוכמה בלהב אש קודש: חס ושלום! אינני מוכן לשנות מאומה מן המקובל בידי ממסורת בית אבות, אף לא בשינוי קטן וזעיר כזה של קריאת שם מקטרת העישון. וכמו שקראנו אנו וקראו אבותינו לזה תמיד 'לולקע ציבא', כן ישרא שמו בפנינו! ואותה השפה שהשתמשו בה הורינו בבית [און דער-היים] טובה היא מאוד ורצויה גם עבורנו!

וכדברו בענין זה התלהב הרב מאוד, הוא קם מכיסאו והכריז בקול ובנחרצות: מוכן אני כעת חיה לעזוב מיד את כל הרבנות הזו, אם אצטרך בשבילה לשנות 'משוה שבמשה' מן הנהוג בידי מאז ומקדם, עדיף לי לחזור אל השטעטאלע העיירה הישנה... העיקר שלא אצטרך לשנות אף לא 'זו כלשה' ממה שראיתי ושומעתי וקיבלתי מבית אבותי ומבית רבותי!

לאחר פטירתו והסתלקותו של ה"ברוך טעם" לעולם שכולו טוב, ישבו פעם בניו וחתניו ביחד עם התלמידים ושוחחו אודות גדולת גאונותו וצדקתו הגדולה אשר עשה ופעל בישראל, כל אחד מהם העלה מזכרונות סיפורים שונים על גדול הפלגת קדושתו וצדקתו וגדולת תורתו וכיוצא והיו מתבטאים על כמה מן הסיפורים שסופרו באותו מעמד שהם במעלה גדולה או שהיא המעלה הנעלה והמופלאה ביותר של הצדיק, וכיוצא מעין לשונות כאלו.

כסופר שם טיב זה המעשה דגן, בענין הלולקע ציבא' כשנתמנה לרבנות לייפניק, התלהב לפתע חתנו הגדול מרן בעל "דברי חיים" זצוק"ל מצאנו, ואמר: דומני, שדווקא זה המעשה הקטן, שנראה בעיניכם כסיפור פשוט... הוא מראה על המעלה החשובה ביותר ועל דרגת שלהבת קדושתו של רבינו, שבעד ליבו בקרבו להתחזק בעוה ותעצמות בדרך מסורת אבות ואימהות, ובכוננותו לוותר בשופי על כל משרת הרבנות כולה לימד בכך מידת מסירות נפש שאנו צריכים להשליך נפשנו מנגד אף על 'קצוץ של י"ד' ממנהג אבותינו ורבותינו הקדושים!

שבחו של אהרן שלא שינה

- > + < -

סיפר הגאון המפורסם רבי שניאור קוטלר זצ"ל, ראש ישיבת "תורה ודעת" שבעיר 'ליקוואד' המעטירה, על התקופה שלאחר הקמת אביו הגה"צ רבי אהרן קוטלר זצוק"ל בעל "משנת רבי אהרן" את ישיבתו הנודעת באמריקה, שכונדע היה זה בתחילת דרכו של עולם התורה ועולם הישיבות בארצות הברית, ועדיין לא היו היהודים שבאמריקה רגילים לראות בני תורה ובני ישיבה המתגדלים אך ורק בעסק התורה הקדושה.

וכשהקים רבי אהרן את היכל ישיבתו הקדושה, באותה צורה ובאותה מתכונת בדיק כפי שהיו רגילים בארצות אירופא שלפני השואה, וכפי שהיה מוחזק ומקובל בידו מעת שכינה כראש ישיבה ביישיבת 'סלעצק' שבראשות חותנו הגדול מרן הגאון רבי איסר זלמן מלצר זצוק"ל בעל "אבן האזל", תלמידו של מרן הגאון החסיד מקים עולה של תורה רבי חיים מבריסק זצוק"ל, היהודים האמריקאים המקומיים לא ראו זאת בעין יפה... ויצאו חצץ כנגדו וכנגד דרכו, בעיתונים של אותה תקופה התריסו נגדו בחריפות, שבדרכו גורם הוא בעקיפין לא פחות ולא יותר להרס של עולם התורה באמריקה! כי הגאון הזקן מן הדור הישן הצליח בקושי לגייס כמאה ועשרים בחורים בלבד לישיבתו, מחמת שאינו מכיר ואינו מתחשב בצרכים של 'הדור החדש' שרוצים להשתלב גם בלימודי קידמה ואומנות ושאר לימודי חול לצרכי פרנסה... והיה עליו להקים ישיבה שיש בה גם שילוב של 'אוניברסיטה', ולחלק חצי יום | הפשך בעמוד הבא <

ללימודי קודש וחצי יום ללימודי חול, ובכך היה כביכול 'מציל' את יהדות אמריקה...

אולם סיים רבי שניאור, לא חלפו שנים רבות עד שכל אותם 'מתנגדים' נדמה והשתאו למראה עיניהם בממלכת התורה הכבירה שהקימה לייקוד לתפארת עולם התורה ולתפארת בית ישראל. או אז נוכחו כולם להבין ולהשכיל בצדקת דרכו של רבי אהרן הגדול קבניטה של יהדות התורה בארצות הברית, שלא לשנות מאומה מן המקובל בידיו מרבותיו הקדושים שבדורות הקודמים, אשר מפיהם אנו חיים ואת מימיהם אנו שותים. וכל אותם רבבות עדרים עדרים של בני תורה תלמידי חכמים יראים ושלמים שהעמידה ישיבת ליקווד לדורותיה יעידון גידון שההצלחה הטובה והיפה ביותר לישראל אינה בחידושים ושינויים שונים ומשונים כי אם באותה דרך המסורה והסלולה בידיו, דרכה של תורה שניתנה לנו דור אחר דור עד משה רבינו מסיני.

אחר הקדמה זו מה מאוד ינעמו לפנינו דברי קדשו הבהירים של הוד כ"ק מרן בעל "זיואל משה" מסטמאר זצוק"ל, שהמליץ על אותו גאון וצדיק רבי אהרן קוטלר זצוק"ל בדברי רש"י הללו שלפנינו: "להגיד שבחו של אהרן" – הלא הוא ר' אהרן דגן – "שלא שינה" כשעמד בעונו ותעצומות איתן כצור החלמיש שלא לשנות מאומה מן התורה המסורה בידיו, ובכך זכה להגדיל תורה ולהאדירה.

שְׁכוּן שֶׁל אֶהְיֶה שָׁמָּה

- > < -

הגה"ק המפורסם רבי חיים חזקיהו מדיני ס"ט זצוק"ל (המכונה 'חח"מ') בעל "שדה חמד", נולד בעיר הקודש ירושלים ת"ג, ולימים שימש ברבנות בק"ק 'קראסוב באור' שבמדינת קיר"ה. רוב אנשי הקהילה היו ממוצא ספרדי, אבל היו בה גם לא מעט אשכנזים. הרב היה מקובל מאד על כל שכבות הציבור, ועוד בחייו יצא שמו לתהילה בכל קצווי ארץ, והרבה שאלות נשלחו אליו מכל מקומות אחינו בני ישראל שבגולה.

בזמנו החלה תנועת ההשכלה להתפשט, ומדי פעם היו משנים ממנהגי ישראל קודש. כאשר ידועה ומפורסמת דרכם העקלקלה שמתחילה היו מקילים ומבנים את המנהגים באומנם שהרי אין זה אלא 'מנהג' בעלמא ולא מעיקר הדין, ואין צריך כל כך למסור הנפש בזה, עפרא לפומיהו. ועל ידי כך היו מושכים לב ההמון מאדיקותם במסורת בית אבות וכן גוררים ומדחים אותם בדרכי עקלתון מדחי על דחי. אחד המנהגים ששינו המשיכילים היה בענין מקום עריכת החופה, שבידוע מתחלקים המנהגים בזה, אחינו הספרדים בני עדות המזרח עורכים את החופה בתוך הבית ואילו האשכנזים יוצאי אשכנז עושים החופה תחת כיפת השמים. [עיין היטב דעת המחבר והרמ"א בשולחן ערוך אבן העזר (סימן נה ס"א) ובנושאי כלים שם].

אותם המשיכילים שייצאו מארץ אשכנז וגרמניה שינו בחופפתם את מנהג ישראל והחלו לערוך את החופות בתוך הבית הם היו מקשטים את האולם בתפאורה המושכת את העין, ועם כלי זמר שונים וכו'. והיו הרבה מאחינו בני ישראל שנוו אחריהם ובפרט הצעירים שנמשכו אחר הקידמות...

"שדה חמד" בשעתו נלחם בהם כארי בכל כוחותיו הקדושים ועמד בגאון בפרץ שלא להתיר לערוך את החופה בבית ואף לא בבית הכנסת, וכפי שכבר האריך בזה הרבה בספרו המופלא "שדה חמד" (ח"ז מערכת חתן וכלה ס"ק א' ע' 400 ואילך) עיין שם הרבה חלפות מכתבים עם גדולי דורו בזה.

אמרה קצרה. משל. סיפור.

להתחיל את השנה חדשה עם 'שלחן שבת' ברמה אחרת

מִיב הַמְנוּיִם

לשלחן שבת

פנינים קדומות קדומות
על פי משלים וסיפורים

על התורה

מאמרו המנוגן של
החפ"ז רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

קו ההזמנות לכל ספרי 'מכון טיב' 0733-22-76-09
מחשבים • מחשבים • מקבלים ללא עלות דמי משלוח

הנישואין של בני הזוג היה נצרך להכשר מן הרב שיאשר את נישואין הללו ויחתום בתעודתו עליהם. – לא נותרה אפוא למשפחה שום ברירה אחרת, הם הוכרחו 'להתקפל' ולהעמיד מחדש את החופה תחת כיפת השמים כדרישתו הנחרצת של הרב.

ואכן ערך להם הרב את החופה כראוי וכיאות, בשמחה גדולה ועצומה על ביצור חומת הדת וקידוש שם שמים שהיה באותה חתונה שהמעשה התפרסם בכל גלילות העיר. ולמדו כולם טיב לקח מוסר להיזהר ולהישמר מכל שינוי קל במנהגם של ישראל, שלא לשנות מאומה מדרכי אבות ואימהות.

שְׁכוּן שֶׁל אֶהְיֶה שָׁמָּה

- > < -

תקופה מסוימת בצעירותו נצרך מורנו ורבינו הגה"צ רבי זונדל קרוזר זצוק"ל בעל "אור החמה" להתגורר לזמן קצר בעיירה בני ברק צ"ו.

והנה יום אחד ראה את אחד מילדיו כשחזר הביתה מן התלמוד תורה, שהשרוולים של חולצתו מקופלים הם עד למעלה. שאל אותו ר' זונדל בנעימה וברוך: מדוע ילדי שינית את סדר קיפול השרוולים שלא כפי שהיית רגיל כשגרת בירושלים?

השיב הילד בתמימותו: כאן המנהג שונה! [דא איז אנדערשט] כאן כולם תולכים כך... מחמת תוקף חום הקיץ השורר באזור השפלה וסמיכותה אל הים.

ברם רבי זונדל הצדיק נחרד מאוד לנכח סטייה קלה זו, הגם שתייר את עצמו הבן יפה, הוא התיירא מאוד לנפשו ונפש ביתו שלא ישנו חלילה ממסורת אבות ואימהות הנהוגה בביתם מקדמת דנא מנקי הדעת שבירושלים של מעלה. ותיכף באותו יום עצמו ארזו את כל חפציהם ועלו בחזרה לדור בירושלים עיר הקודש, ולא הסכים להמתין אפילו עוד לילה אחד.

בהגיעו עם כל בני משפחתו ירושלימה, פנו יחדיו אל בית אביו הרה"צ רבי הערש זצ"ל, אשר שמח מאוד לקראת שובם אצלו, ונשארו שם בבית אביו עד שהסדירו להם את מקום מגוריהם בעיר הקודש והמקדש.

ולמדנו טיב מוסר השכל, עד כמה מסר צדיק נפשו שלא לשנות ממסורת אבות ואימהות אף לא בשינוי קטן בצורת הלבוש. שכן גם שינוי קטן הנראה של מה בכך, יכול להתגלגל ולהתדרדר למרחק רב חלילה.

ועל כך אמר הכתוב לכנסת ישראל קודש (שיר השירים א ח): "אם לא תדעי לך היפה בנשים צאי לך בעקבי הצאן וגו'". ופירש רש"י ז"ל: "הסתכלי בפסיעת דרך שוהלו הצאן, והעקבים ניכרים 'טראצ'ט' (טריעט) בלע"ז כו'. וזה הדוגמא אם לא תדעי לך כנסייתו ועדתו, איכה תרעי ותנצלי מיד המציקים לך להיות ביניהם ולא יאבדו בגיך. התבונני בדרכי אבותינו הראשונים שקבלו תורתו ושמו משרתי ומצוותיו ולכי בדרכיהם" ע"כ.

הרי, שזו השמירה הטובה ביותר להינצל מן המציקים לעילא ולתתא, ולהבטיח ביטחון איתן שלא יאבדו בניך, ויישארו שמומים וטהורים בחיק אבותיהם. – כאשר לא נוז מפסיעות דרך שפסעו אבותינו ואמותינו הקדושים ולא נחפש לשנות לעצמנו 'מסלולים' שונים. רק בדרך המלך הטובה והישרה והבטוחה נלך, נצעד נא יחדיו בדיק באותם פסיעות שפסעו אבותינו. ובכך נחיש את נאולתנו כימי צאתנו מארץ מצרים בזכות שלא שינו שמם לשונם ולבושם אמן.

שְׁכוּן שֶׁל אֶהְיֶה שָׁמָּה

קו ההזמנות לכל ספרי 'מכון טיב'

מוהגה"צ **רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א**

0733-22-76-09 מחשבים • מחשבים • מקבלים ללא עלות דמי משלוח

shivti11@gmail.com

ירושלים 7 ישיעיהו טל: 05276-10455 078-3331109

יהודי יקרי! אל תחזיק טובה לעצמך, הנך מוזמן להדפיס ולהפיץ את העלון באזור פגועיך ולהיות שותף לזיכוי הרבים. הפענוניים יקבלו את העלון במייל (אפשר גם ישירות לדפוס) בקובץ ההדפסה.

Anyone Interested in receiving Tiv Hakehila weekly in Hebrew or English should Email - Sheldon@hpins.net Or | zelig@gmail.com or text 718-249-7173